

ΧΑΜΙΝΤ ΦΟΥΛΑΝΤΒΙΝΤ

ΧΑΜΙΝΤ ΦΟΥΛΑΝΤΒΙΝΤ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

Γαργα - Πόρσις
Woulkin
Mclayren
E. Poulos

Ήπια τη νύχτα, γονατισμένος στην άμμο
Ένωσα να ρέει το κρύο νερό ^{εναρπίνω} ~~πασίλαϊος~~
Στήν κάμαρη μέσα, στου λευκού κρεβατιού το ναυάγιο,
Το κορμί σου, παφλασμός τών κυμάτων.

Τί, λοιπόν ιστορούσαν να μάτια σου, οι δίδυμοι εκείνοι καθρέφτες
Που μέσα τους ακόμα ανειρεύεται εσένα και μένα

Αυτή τη χαμένη στιγμή;

Αυτή τη στιγμή την πιο μακρινή, την πιο βαθιά κι απ' το χρόνο
Αυτή τη στιγμή, ^{σαν} ~~έπως~~ το παιδί που καίγεται στη φωτιά.

Ιστορούσαν, πιστεύω, ένα μονοπάτι μέσα στα δέντρα,
Την ακρογιαλιά, όπου ο μαύρος ουρανός σκίχεται φαφνικά
Τόν θρύλο τών εραστών, στο μάρμαρο χαραγμένο
Και τον άνεμο που θρηνεί και ^{βογγά} ~~αναστενάζει~~.

Ιστορούσανε, δίχως λόγια, το περίγραμμα των πραγμάτων
Τη μορφή της αγάπης μου, σχεδιασμένη στα χείλη σου...

Βουβό αγόρι, σαν το χρυσάφι
Χίμαιρα, που ξεπηδά μέσα στη νύχτα
Φωτιά, ^{Πανω} ~~αυτίπου~~ στη φωτιά,
Κορμί ^{Πανω} ~~αυτίπου~~ στο κορμί

Τίποτα δικό σου δέν καθορίζεται
Ούτε η επιθυμία ούτε ο φόβος
Είναι άραγε η γυναίκα ή ο άντρας
Πού αγαπά και που πεθαίνει;

Δέν υπάρχει το πανομοιότυπο σου
Όχι, κανείς δεν ήξερε να πει από που ηρθες
Και σύ δέν γνώριζες ούτε το καλό ούτε το κακό

Πραστήριου αδιάκοπα κατρακυλά
Στήν ερημιά του άγνωστου

Βηθλεέμ που αγαπώ κ
Καθρέφτη του ~~σου~~ ^{ειδώρου} μου
Τέκνο τού βασιλιά λαού

Κεφάλι βαρύ από όνειρα
Χωρίς μάτια και χωρίς λαλιά
Σφουγγάρι ο χρόνος φορτωμένος
Από το αίμα που μάς πίνει.

Ξανάρχεσαι όπως άλλοτε
Χορεύεις με τις λέξεις
Ο άνεμος σε στολίζει με σκιές
Και τα χέρια μου σέ φάχνουν.

Τό χαμόγελο σου είναι ο πιό όμορφος φίλος
Στό τέρμα τής ζωής το πιό ωραίο αντίο
Καί ο χρόνος σε στεφανώνει σαν θεό.

Πάνω στο μελανιασμένο τετράδιο
Ο λόγος, αστέρι άχρηστο
Ανάμεσα στα δάκτυλα
Το ξεραμένο αίμα της γραφής.

Κάθε λέξη
Λού μοιάζει κάθε λέξη
Κάτω από την πέννα μου που τρέμει
Κάθε λέξη λουλούδι
Πένθος, όπου χύνεται ο πόνος.

Βοιμάσαι και αναρωτιέμαι
Ποιό είναι το χρώμα του ύπνου σου
Υπάρχει άραγε ένα νησί
Γιά να δεχτεί τους κυματισμούς σου;

και ονειρεύομαι...

Ανάμεσα στα χέρια σου, η αρπα του νερού
Και του μαύρου αίματος
Το μελάνι και η λέξη
Η σκιά μέσα στη σκιά

Σιωπή:

Άσε το αηδόνι
Ν' ακουμπήσει στο ~~πλάθος~~ στόμα σου

Πέταξε τις λέξεις από το παράθυρο
Όπως πετούμε τις απομιμήσεις
Λύσε τὰ δεσμά της σάρκας
Κι ελευθέρωσε τα μαλιά σου...

Έχεις όλη τη δύναμη
Γιατί εδώ είσαι η νύχτα...

Όλα γράφονται με αγάπη
Όλα χαράζονται και όλα σβύνονται
Μέ τις λέξεις
Ακόμα κι αυτή η μεγάλη καρδιά πάνω στην άμμο...

Ξεχειλίζει ο ωκεανός, ο άνεμος ουρλιάζει
Τρίζουν τα φανάρια του αινίγματος
Βρέχει, βρέχει πάνω στη θάλασσα χωρίς διακοπή...
Τρέμουν τα φύλλα του νερού,
Οι βάρκες παρασύρονται,
~~Μυρωδιά~~^{Οσμή} γής ~~δχ~~ και ανθρώπου
Αναδύεται μεσ τή βροχή...

Το νερό είναι στους ώμους σου,
Το νερό σε ξεγυμνώνει και σε ψηλαφά

Το νερό κυλά στο δέρμα σου
Τό νερό ρέει και φιλά το στόμα σου

^{Μετα}
Ετά μάτια σου σταματά η βροχή
Καί ξαφνικά τά δέντρα τραγουδεύν...

Όλα γραφονται με αγάπη
Όλα χαράζονται και όλα σβύνονται
Έε τις λέξεις
Ακόμα κι αυτή η μεγάλη καρδιά πάνω στην άμμο...

" Είμαι δέκα χιλιάδων χρονών/"
Αναστέναξε το στόμα τής τοιχογραφίας
Ενας κήπος από αγάλματα, πρασινάδα και αραβουργήματα
Εμοιαζε να ^{σωκινεύει} ~~διαγράφεται~~ πάνω στους άρατους σκόρπιους καιρούς...

Ο χρόνος είναι πάντα ένα νεαρό σταχυ
Όμοιο μ' αυτή τη μάσκα του ^{Hebe} ~~Χέρις~~
Γόνιμο μάρμαρο, στόμα ζωντανού νερού

Γράφω το τετράδιο του ταξιδιού
Με γαλάζιο μελάνι του νότου
Στα αριστερά μου κάθεσαι
Ο μαθητής με τα μάτια τής άμμου
Αοιτάζει χωρίς να με βλέπει
Χαμογελά, με χείλη που αιμοραγούν...

Χθές ~~ξαναβρέθηκα~~ είδα ξανά τον εαυτό μου
Μέσα στο ^{σκόταφο} ~~ασάφεια~~ τών μαχιών του
Μέσα στην οδύσσεια τών αναμνήσεων
Χθές, στο ρυθμό τών γαλέρων καί τών πόθων
Ανάμεσα σε ~~μέσα και~~ κείνον, ^{και σε μένα,} ο ορίζοντας,

Γυμνός σαν ορφανό
Η μυρωδιά του μαύρου καυσαέριου
Το βογγητό τής σάβκας, τα τραίνα που καλπάζουν
Κι ένα στρίγγλισμα του νεογέννητου
Η κραυγή του πετεινού την αυγή
αλφάβητο
Το ~~αλφάβητο~~ του αίματος
Οι μοιχαλίδες γλώσσες...
Τό χθές που δεν θα τού ξεφύγουμε ποτέ,
Στην ~~άλλη~~ αντίστροφη όψη του εαυτούχμας
Στους δρόμους
Τών ξεχασμένων πόλεων.

Κάτω από τον θαλασσί ουρανό
Περιμένω το τραγούδι τών θαλασσινωύ
Τό όνειρο μου ένα παλιό ~~ερεπίτιο~~ ^{ναυάγιο}
Όπου αναπαύονται δίκτυα και φαράδες...

Βρόντος κεραυνού ή κανονιού
Ένας ναύτης περνά, κορμί γυμνό,
Φυσώντας μαζί με τον άνεμο
Τήν απαλή φουσαρμόνικα τών είκοσι χρόνων του.

Τα κύματα φλέγοντα στον ανατέλλοντα ήλιον,
Η πάχνη τής αυχλής διαλύεται
Οι άντρες, σκόρπια φαντάσματα
Ερχονται να κοιμηθούν στα όνειρα των γυναικών

Α: και νάταν δυό σ' αυτό τον οπωρώνα
Να ~~συλλέξουν~~ ^{λεχίσουν} τον ύπνο των βοσκών
Τα πράσινα φρούτα τής ανοιξης, το χρυσό όνειρο
Τον ιδρώτα και το μέλι που σμίγουν πάνω στο κορμί σου...

Γνωρίζεις, παιδί τής χώρας μου,

Αυτό το τίποτα
Αυτό το τσαλάκωμα του σεντονιού
Πάνω σ' έναν ώμο;
Αυτό το τίποτα τής αγάπης
Μιά λέξη
Μιά λάμπα, ένας ~~ψέλλοψέλλο~~ αναστεναγμός...
Ενα τίποτα δικό μας
Πάνω στη νύχτα του ωκεανού,
Αυλάκι που ξανακλείνει
Πίσω από ένα καράβι...

Να ήταν στην Κύπρο ή κάπου αλλού;
Ο, φάντασμα τής Αφροδίτης...
Ενας καινούργιος κόσμος αποκαλύπτεται μέσα στην άμπωτη:

Από όλα όσα ~~φείγονται~~ ^{μοιάζουν} ζωντανά
Η μουσική και τα χρώματα σβύνονται
Ο άνεμος δέν αφήνει κανένα ίχνος...

Ώ, νύχτα, πιο μεγάλη από τη ζωή
Πιο αρχαία από τον κόσμο
Αφησε με να εξομοιωθώ
Με το θρυμματίσμα των κυμάτων...

Η θάλασσα πλένει τις πέτρες
Το μάρμαρο λάμπει
Η θάλασσα είναι εκεί,
Πάνω στο στόμα σου,
Αναπνέει...

Παίζει με τα χρυσά μαλιά σου
Λικνίζει το κορμί σου πάνω στο κορμί της
Σ' ένα ύπνο ελαφρό...

Θινόπνευμα του αέρα, δροσιά της μέντας,
Ύπνος, όπου ~~απαπνούνται οι αργότερημένοι μεθυσμένοι~~ ^{βουδίζονται} ^{στα το κορμί οι ξεχωριστοί}

Μέσα στη γυμνή κάμαρη
Έο κορμί σου λάμπεψα χρυσαφι...

Ανάμεσα στά ^{εγώ} ρούχα
~~διάρρηκτα~~ αντικείμενα
Πεταμένα στο πάτωμα
Σαν ασπίδες

Όποιος σε γνωρίζει
Γνωρίζει τη θάλασσα
Όποιος σε αχαπιάχ χαϊδεύει
Αγαπά την άμμο
Κι εγώ, κωπηλάτης στα καθαρά νερά σου
Θνείρευομαι...

Η σελήνη έπαιξε τη λύρα της
Καθισμένη σε πουπουλένιο στρώμα
Κόρη του θεού, εκείνη,
Χορεύει ανάλαφρα!...

Εκείνη, με τα μάτια υγρά,
Τήν κόμη μαργαριταρένια
Πλεγμένη με βροχή...

Α, πόσο θάθελα να ~~εξομολογηθώ~~ ^{φοιτώ} ~~μα~~
 Μέ τη μέρα που ανυψώνεται από τη θάλασσα :
 Να στέφω το μέτωπο σου
 Με ένα αρωμα γεμάτο άνεμο και λεβάντα...

Α, ποσο θάθελα να σε χύσω αργά
 Σάν κρασί μεσα στη θάλασσα:

Χρυσάφι ~~χακκω~~ αστραφτερό τών χειλιών,
 Σκιές και βλέφαρα
 Παρακολουθείς
 Εκείνον που σε ζωγραφίζει
 Με χρώματα απλοϊκά
 Βτήν πολυθρόνα
 Πλάϊστο χάλκινο κρεβάτι.

Οι μυς σου τεντωμένοι
 Σαν χορδές πιάνου
 Οι βραχίονές σου αναπνεούν
 Αρωμα τουλίπας...

Λέγε τι θέλεις...
 Βλέπω τις πεταλούδες
 Πού σε γδύνουν
 Με λέξεις ~~άγνωστες~~ ^{παράξενες}...

Δυό κλωνάρια από μέταλλο